

## Arrest

nr. 231 744 van 23 januari 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA  
Rue des Brasseurs 30  
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 24 november 2015.

Op 29 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 219 913 van 16 april 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 7 mei 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek op 19 september 2019. Deze beslissing werd op 20 september 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U stelt afkomstig te zijn uit het dorp Jan Shah, gelegen in het district Chakardarah van de provincie Kaboel. Op 24 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. Tot uw achtste woonde u in Afghanistan, alvorens u met uw ouders naar Iran verhuisde vanwege de oorlog. U woonde in de stad Shiraz, waar u tussen 1998 en 2004 in een kruidenierszaak werkte, waarna u tussen 2005 en 2015 werkte in een stoffenwinkel, een job die uw vader voor u vond. In 2010 huwde u met S. H. (O.V. X), de dochter van uw paternale oom. U zou in Afghanistan zelf ook gekend zijn onder de naam H. en niet A.. Tijdens de derde dag dat u er werkte begon uw werkgever, een religieuze Iraniër, soennieten te bekritisieren in een gesprek met twee andere Iraniërs. Toen u voor uw religie opkwam, werd u door uw werkgever en de twee andere mannen geslagen en braken ze uw arm. Toen u twee dagen later opnieuw naar uw werk ging om uw geld te vragen, zei uw werkgever dat hij u enkel opnieuw zou toelaten tot de winkel als u het soennisme zou opgeven en u zou bekeren tot het sjiïsme. U weigerde eerst maar na tien dagen ging u akkoord. U moest van uw werkgever ook drie dagen per week als conciërge werken in de lokale sjiitische moskee. U deed alsof u sjiiet was en nam deel aan de sjiitische ceremonies, maar u was niet bekeerd. Uw vader werkte 's nachts ook in de moskee als conciërge. Na drie jaar droeg uw werkgever u op om te gaan kuisen in de sjiitische moskee tijdens een sjiitische feestdag. U moest van uw werkgever ook uw vader meenemen en nog één extra persoon. Uw vader nam om die reden een soennitische vriend van hem mee. Toen jullie bij de moskee aankwamen, zag de vriend van uw vader dat het een sjiitische moskee was en weigerde hij er te werken. Nadat jullie hem ervan overtuigde om toch te komen werken omdat hij er geld voor zou krijgen, nam hij binnen foto's van u terwijl u werkte en omging met de sjiieten. Nadat jullie klaar waren met jullie werk, zei de vriend van uw vader dat jullie ongelovigen waren en brak hij met jullie. Een jaar later belde uw schoonvader vanuit Afghanistan om u te vertellen dat de dorpsoudsten hadden verteld dat jullie ongelovigen waren. Toen u hen vertelde dat jullie enkel in de sjiitische moskee werkten, maar niet waren bekeerd, vertelde uw oom dat hij de dorpelingen er niet van kon overtuigen. In oktober 2015 werd u opgepakt door de Iraanse politie omdat u enkel een kopie bij had van uw Iraanse verblijfskaart. U werd naar een deportatiecentrum gebracht waar u een halve dag werd mishandeld alvorens u opnieuw werd vrijgelaten. U besloot daarna Iran te verlaten. Na uw aankomst in België, in februari 2017, kreeg u te horen dat uw schoonvader gewond raakte bij een aanslag in de stad Kaboel, waarna hij terug naar uw geboortedorp Jan Shah verhuisde. Nadat uw schoonvader door de dorpelingen werd lastiggevalen vanwege uw vermeende bekering tot het sjiïsme, besloot uw schoonfamilie naar Iran te verhuizen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door uw dorpelingen in Jan Shah. Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten voor: uw trouwcertificaat, uw Iraanse verblijfskaart en de vaccinatiekaart van uw zoon.*

*Op 29 november 2017 werd ten aanzien van u en uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het commissariaatgeneraal (CGVS). Dat u en uw echtgenote de Afghaanse nationaliteit zouden hebben werd immers niet geloofwaardig geacht. Deze beslissingen werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest van 16 april 2019.*

*Op 7 mei 2019 deden u en uw echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming. U hield vast aan uw oorspronkelijke verklaringen betreffende uw staatsburgerschap en uw problemen in Iran als Afghaans vluchteling en u herhaalde dat u in werkelijkheid H. heet en niet A.. U voegde nog toe dat u bang bent van mannen omdat u in Iran regelmatig werd geslagen door uw werkgever en omdat uw vader zich ten aanzien van u ook niet zo goed gedroeg. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: de taskara van uw vader, het militair boekje van uw vader, een kopie van een brief van het UNHCR België waarin geattesteerd wordt dat u en uw familie teruggevonden zijn een*

de amayesh database van de Iraanse overheid waarin het UNHCR inzage heeft, alsook e-mail verkeer tussen uw advocate en het UNHCR België.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u een Afghaans staatsburger bent. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit (Verklaring Volgend Verzoek, d.d 13 juni 2019., vraag 6 en 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Dat u bang bent voor mannen, met name omdat u in Iran geslagen werd door uw werkgever en uw vader zich ook niet goed gedroeg, is een loutere blote bewering (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u als Afghaans vluchteling werd mishandeld noch aan uw algemene levensomstandigheden in Iran.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Dat de door u voorgelegde taskara en het Afghaans militair boekje daadwerkelijk toebehoren aan uw vader kan immers niet worden vastgesteld. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden.

Wat betreft de brief van UNHCR die aan uw raadsman is gericht, dient te worden opgemerkt dat dit document niet kan volstaan om op te wegen tegen en afbreuk te doen aan de vaststellingen die het CGVS en de RvV in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming hebben gedaan aangaande uw nationaliteit en de documenten die u toen neerlegde. Zo kan uit dit document niet met zekerheid worden opgemaakt op basis van welke gegevens de inlichtingen werden ingewonnen. Uit het

mailverkeer tussen uw advocaat en het UNHCR België blijkt dat u in elk geval kopieën hebt voorgelegd van uw amayesh kaart en deze van uw ouders. De kopieën van de verblijfskaarten van uw ouders hebt u bij het CGVS nooit voorgelegd. Het feit dat er in het kader van uw vorige verzoek geen bewijskracht werd gehecht aan de kopie van uw amayeshkaart relativeert de betrouwbaarheid en waarachtigheid van de op deze kaart geschraagde inlichtingen. Opmerkelijk is ook dat in het desbetreffend attest vermeld staat dat u geboren bent op 01/01/1989 terwijl u volgens de kopie van bovenvermelde amayeshkaart geboren bent op 03/02/1370 (Perzische kalender, stemt overeen met 23 april 1991 volgens onze kalender).

Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan.

Wat betreft de vermelding dat uw familie in Iran een UNHCR kantoor zou hebben benaderd om ondersteuning te vragen dient opgemerkt dat het attest geen verdere details vermeldt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

#### 2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 56/7/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.”*.

#### 2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: kopieën van de Amayesh-kaarten van hemzelf en zijn ouders (stuk 3) en een schrijven van UNHCR d.d. 14 mei 2019 (stuk 4).

#### 2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze deze artikelen zijn geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit.

Bij arrest nr. 219 913 van 16 april 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker en zijn echtgenote hun Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk konden maken.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om

opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn oorspronkelijke verklaringen aangaande zijn staatsburgerschap, alsook zijn problemen als Afghaans vluchteling in Iran. Verder herhaalt verzoeker dat hij in werkelijkheid H. en niet A. heet. Daarnaast voegde verzoeker toe dat hij bang is van mannen in Iran omdat hij door zijn werkgever werd geslagen en ook omdat zijn vader zich ten aanzien van hem niet zo goed gedroeg.

Ter ondersteuning van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog volgende documenten voor: de taskara van zijn vader, het militair boekje van zijn vader, een kopie van een brief van UNHCR België, alsook e-mailverkeer tussen verzoekers advocaat en UNHCR België.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek niet ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoeker uitsluitend verwijst naar zijn eerdere verklaringen aangaande zijn nationaliteit en dit niet van aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen; (ii) het gegeven dat verzoeker bang is voor mannen, met name omdat hij in Iran geslagen werd door zijn werkgever en zijn vader zich ook niet zo goed gedroeg naar verzoeker toe, een blote bewering betreft en bovendien moet opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als Afghaans vluchteling te zijn mishandeld, noch aan zijn algemene levensomstandigheden in Iran en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn volgend verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen nu (1) van de door hem voorgelegde taskara en militair boekje niet kan worden nagegaan of zij daadwerkelijk toebehoren aan zijn vader en er bovendien een hoge graad van corruptie speelt met betrekking tot Afghaanse documenten, (2) uit de brief van UNHCR niet met zekerheid kan worden opgemaakt op basis waarvan deze inlichtingen werden ingewonnen, dat in elk geval kopieën werden voorgelegd van verzoekers Amayesh-kaart en deze van zijn ouders, dewelke laatste verzoeker overigens nooit bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft voorgelegd en in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de kopie van zijn Amayesh-kaart, te meer daar de daarop vermelde geboortedatum niet strookt met zijn geboortedatum, (3) uit het schrijven van UNHCR bovendien blijkt dat dit niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelfs, doch wel op een Iraanse overheidsdatabase en uit de beschikbare informatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie en (4) uit het schrijven slechts blijkt dat verzoekers familie in Iran een UNHCR kantoor zou hebben benaderd om ondersteuning te vragen zonder enige verdere details.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog blijft vasthouden aan zijn verklaringen als zou hij Afghaan zijn, hij verwijst naar het schrijven van UNHCR en hij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende onderzoek heeft uitgevoerd naar deze documenten, slaagt hij er niet in te overtuigen. Er dient immers vastgesteld dat het schrijven van UNHCR (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 4) en het e-mailverkeer tussen verzoekers raadsman en UNHCR aantoonde dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoeker beweert te hebben in Iran (en niet in Afghanistan), in de Amayesh-databank staat. Dit impliceert echter niet automatisch dat verzoekers echte identiteit en nationaliteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet worden uitgesloten dat verzoeker de identiteit van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben aangenomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de identiteit op de Amayesh-kaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd, de zijne is.

Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayesh-kaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat, kan er - in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd - niet met zekerheid worden vastgesteld dat de kaart daadwerkelijk aan verzoeker toebehoort. De kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij ook daadwerkelijk die persoon is gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn herkomst uit Afghanistan en bijgevolg zijn profiel van Afghaans vluchteling in Iran.

Daarbij komt nog dat de geboortedatum vermeld op de vluchtelingenkaart (omgezet naar de westerse kalender: 23 april 1991) niet overeenstemt met de geboortedatum die verzoeker opgaf bij de Belgische asielinstanties, noch met de datum die wordt vermeld in het schrijven van UNHCR (01/01/1989). Dat verzoeker zich bij UNHCR voorgesteld heeft met zijn bijlage 26 waarop een foute geboortedatum wordt vermeld, kan de voormelde vaststellingen allerm minst vergoelijken nu verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn verklaringen in het kader van deze bijlage, alsook met betrekking tot zijn contacten met UNHCR. Verder dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11 oktober 2017 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangaf dat zijn werkelijke naam N. H. en niet N. A. betreft (administratief dossier, stuk 5 van stuk 5, p. 4). De vaststelling dat in het attest van UNHCR wordt vermeld dat de aanvraag afkomstig is van N. A., geboren op 01/01/1989 doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid dat de in de Iraanse overheidsdatabank aangetroffen persoon verzoeker zou betreffen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld als volgt:

*"Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabank. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel*

*ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan."*

In zoverre verzoeker in dit verband nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen louter verwijst naar algemene informatie omtrent de corruptiegraad in Iran en geen verdere instructiemaatregelen uitvoerde zoals de Iraanse ambassade contacteren om verzoekers identiteit te bevestigen en hij in dit verband verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient erop gewezen dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande en zoals het gewijsde van 's Raads arrest nr. 219 913 omvat.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde kopieën van Amayesh-kaarten van hemzelf en zijn ouders (verzoekschrift, stuk 3), moet vooreerst worden opgemerkt dat met betrekking tot verzoekers eigen Amayesh-kaart reeds in 's Raads arrest nr. 219 913 in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat hieraan geen bewijskracht kon worden toegekend. Aangaande de kopieën van de Amayesh-kaarten van verzoekers ouders dient, daargelaten de vaststelling dat het kopieën betreffen die eenvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd, te worden opgemerkt dat zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat, behoudens de hierboven reeds uiteengezette argumenten, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op basis van verschillende motieven besloten heeft tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Zo werd in het arrest nr. 219 913 van 16 april 2019 terecht gesteld dat de commissaris-generaal op goede gronden overwoog dat: (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat hij inconsistente verklaringen aflegt over zijn leeftijd en die van zijn vrouw en kinderen, (ii) zijn kennis en die van zijn echtgenote over hun voorgehouden land van herkomst te beperkt is, (iii) zijn kennis over het werk van zijn vader en zijn onroerende goederen in Afghanistan zeer opmerkelijke leemtes vertoont, (iv) zijn echtgenote niet aannemelijk maakt dat zij tot haar zeventiende in Kabul heeft gewoond, (v) zijn kennis over Afghanistan in het algemeen te beperkt is en ook de algemene kennis van Afghanistan van zijn echtgenote zeer opmerkelijke leemtes vertoont, (vi) zijn kennis en die van zijn echtgenote van de Afghaanse kalender bijna onbestaande is, (vii) hij en zijn echtgenote zeer weinig informatie hebben over het incident en de reden dat zijn schoonfamilie naar Iran is verhuisd, (viii) zijn echtgenote, die in tegenstelling tot hem weliswaar geen verblijfsvergunning had in Iran, pas weet dat de verblijfskaarten voor Afghanen "Amayesh" worden genoemd nadat ze expliciet met deze benaming werd geconfronteerd, (ix) hij en zijn echtgenote zeer inconsistente en tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun huwelijk, (x) hij en zijn echtgenote bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegden over de manier waarop hun huwelijk geregeld werd en (xi) hij en zijn echtgenote vage verklaringen aflegden over de gasten die aanwezig waren op hun huwelijksfeest. Verder wordt in het arrest overwogen dat verzoekers ongeschooldheid en geringe ervaring in Afghanistan, alsook zijn bewering als zou zijn gebrekkige kennis omtrent de redenen van het vertrek van zijn familie uit Afghanistan verschoonbaar zijn, zijn gebrekkige kennis over zijn land van herkomst niet kunnen toedekken. Ook de door verzoeker en zijn echtgenote voorgelegde documenten vermogen niet de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moeten deze elementen als vaststaand worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van

die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd. Uit voorgaande overwegingen blijkt evenwel duidelijk dat het attest van UNHCR, het e-mailverkeer tussen verzoekers advocaat en UNHCR en de kopieën van de Amayesh-kaarten van verzoeker en zijn ouders geen ander licht vermogen te werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende verzoekers vermeende Afghaanse nationaliteit.

2.3.7. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijk gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen dergelijke elementen aanbrengt.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER